

35. szám.
Augustus 28. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** mástól íven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethető minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal**: Pest barabás-tele Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hird. tések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvétel hivatál **Budapest**en, FÜRDŐ-UTCA 1-SŐ SZÁM.

XXVII kötet.

A DEBRECZENI LÚNÁTIKUS.

Elbeszélés. Irta Jókai Mór.

Harangi professor úr az alatt jött nagy dühvel hazafelé. A Sisera badai elől kénytelen volt egy mellék-utczára menekülni, a hová nem üldözte a fertelmes láрма.

A közös lakóháznak a hátulja erre a mellék-utczára dült ki s errefelé semmiféle ajtaja nem volt; hanem egy hat láb magas téglakerítése; az is szegekkel kiverve minden betörési merénylet ellen.

A mint nagy dérdúrral végig robot a padlón a nagytiszteletű úr, s felpillant a szomszédház tűzfalára, ime mit lát meg ottan? a padláslyukban két lábszarat, azon lefüggve egy diákot.

Hogy diák: azt láthatta a tógárul; hanem hogy mit csinál odalenn? azt már rem láthatta; mert magas volt a fal; s a milyen könnyű valakire a fejrül, olyan nehéz a lábárul ráismerni. A delinquens feje pedig lenn volt a láthatár alatt. Hogy ez a fej nem jöban töri magát, annyira bizonyos. Hogy az ott nem egy lábánál fogva felakasztott ember, az is bizonyos; mert hallik, hogy beszél; még pedig duettben. No ezzel a duetthez majd mingyárt jön, a ki a taktust üsse.

Harangi professor úrnak a markában volt egy jó

vadszölvényige pácza, pásztorbot módjára meggörbített fogantyúval. Nagyot suhintott vele a levegőben.

»Expectas tantum.« dörmögé magában s mint-hogy a falon keresztül nem mászhatott, az utca végére kerülni pedig félóraba került volna; mert a debreczeni utca egy egész fél választó kerület; tehát rohant a hetedik szomszéd telkéig, a kí becsületes kötélverő lévén, mind a két utczára nyitva volt az udvara: azon tört keresztül, így rohant a saját lakása ajtajáig, hogy el ne szalaszsa a gyilkos betörőt. S csakugyan! a mint az utcaajtón belépett, ime ott látta azt a kis udvar ajtajában állva, két kézzel az ajtófélbe fogózva: semmi kétség, hogy ő a tetten kapott bűnös; mert még a háta is meszes.

Nyaviga úr az alatt ült a számára szolgált konyhaszéken s dehogy engedte a kalapját kivetetni a kezéből: szüksége volt neki arra. Olyan volt rá nézve az a szék, mintha az volna a gerebeny. Bánta nagyon hogy ráült. Mivelhogy mind a két asszonyság azzal ostromolta, hogy mit tud a lúnátikusrol? Neki már csak hivatalosan értesülve kell lennie felőle, mert egyike a collegium esküdt felügyelőinek. De egyúttal azt is meg-

mondta neki mind a két asszonyság, hogy mi véleménye van e tárgyról? Az egyik hiszi, a másik nem hiszi. Épen, mint a közvélemény odakinn a piacon. S annyit tudott Nyaviga úr a philosophiából, hogy két egymással ellentétben álló véleménynek, egy időben, és egy helyen, egyszerre igazat adni nem lehet.

Ilyenkor nagy kincs a hallgatás. A bíró kihallgatja mind a két perlekedő felet, s miután mind a kettő kibeszélte magát, akkor haza küldi őket, hogy hozzanak újabb bizonyítékokat.

Nyaviga úr ez esetben saját magát küldé haza.

Felállt a székről, behúzta a nyakát a két vállá közé; kebléhez szorítá a sabbeszdeklit s azt mondta, hogy nem várhat már tovább a professor úrra; haza kell sietnie.

— Maradjon még egy kicsit, kedves Nyaviga úr; marasztalá őt Tóbiássyné asszony.

— Nem lehet kérem alássan. Haza kell mennem. A multkor is megloptak mikor otthon nem voltam.

— Szegény Nyaviga úr! sajnálkozik Tobiássyné asszonyság.

— A bezárt fiókombul elvittek valamenynyi alkalmi verseimet.

— Szegény tolvaj! sajnálkozik Haranginé asszonyság.

Nyaviga úr aztán búcsút vett és olyan modorban kotródott ki a konyhából, mint a ki valamit ellopott odabenn, s siet vele odább állni, mig nyakon nem kapják.

A mint azonban az utca ajtóba érve, megüté füleit az, a már szakértőleg leírt zene, a mit a gerebeny hallat, mikor a kendert tépi, s az a gondolatja támadt, hogy meg kellene lesni, milyen lehet egy szép kisasszony, mikor gerebenyez? — Nyaviga úrnak vannak bátor ötletei, mikor tudja hogy nem látják.

Visszafordult az ajtóból, s lábújjhegyen, a falhoz lapulva, hogy csupa mész lett a háta viszalopózott. A konyha ajtó előtt, melynek csak alsó fele volt csukva, lekuporodott s négykézláb osont végig: a két asszonyság nem vevé észre; mert azok nagy vitában voltak akkor egymással s a futni készülő levessel s a megégett rántással. Szerencsésen áthaladt e veszélyes ponton.

Innen aztán könnyű volt eljutni a kis udvarig, melyet deszka kerítés választott el a főudvartól. Azon volt egy alacsony kis ajtó, melyen ha bedugta Nyaviga úr a fejét, azt épen eltakarta az ajtó szemöldök fája, a két karjával pedig megfogózkodott az ajtóban és a külsőbfában: úgy hogy se kinn, se benn nem volt.

A kis leány egyedül volt már, dalolt a munka mellett.

— Alázatos szolgálja Veronka kisasszony, szólt Nyaviga úr selyemszál hangon.

— Nini: Nyaviga úr! Most majd beleütöttem a kezemet a szegbe ijedtemben.

— Mivel tetszik magát mulatni?

-- Nem látja, hogy zongorázok?

— Hogy tudta megtanulni?

— Bizony sokszor belevágtam addig a kezemet.

— Jaj, csak én akkor ott lettem volna hogy meggyógyíthattam volna!

— S megtudta volna gyógyítani?

— Vannak fájdalmak, a miket egyszerre meg lehet orvosolni.

— Én olyanokat nem tartok.

— Annál inkább bővölleddöm én azokban.

— Hát mér nem gyógyíttatja, édes Nyaviga úr?

— Mert azokat egyedül csak Veronka kisasszony képes megorvosolni.

— Lám még azt sem tudtam. Hát mije fáj édes Nyaviga úr?

— Jaj, ha azt meg merném mondani.

— Tán biz a foga fáj?

— Sokkal több annál.

— Tán csak az egész feje fáj?

— Ha csak még a fejem volna.

— Hát ugyan mije fáj?

— Auajaj a hátam!!!

Persze hogy a háta fáj, mert Harangi professor úr, akkorát húzott rajta végig a szőlő venyigével, hogy porfelleget vert a tóga.

Mikor aztán Nyaviga úr visszafordult felköszöntője felé, mind a ketten sóbálványnyá változának a bámulat miatt. Különösen Harangi professor úr, a ki ugyan nem Nyaviga úr hátának szánta ezt az irgalmatlan köszöntőt.

— Hát domine Nyaviga »az.«

— Én vagyok kérem alássan professor úr: szabadék siránk hangon Nyaviga úr. Nem beszéltem én semmi roszt a kisasszonynak. Megmondhatja.

— Trifurcifer! Azt úgy is tudom. De mit jár a domine olyan furcsa, furcsa, furesa úton a házhoz? mikor egyenes úton is bejárhat?

Professor úr értette: a padlás lyukon? Nyaviga úr pedig érezte magát bűnösnek anynyiban, hogy ő már elment egyszer, úgy lopózott vissza, a konyha ajtó

előtt bukva ment keresztül: ez mind igaz; de azért nem érdemelte meg, hogy ekkorát huzzanak a hátára.

— Kérem alássan: én azt gondoltam, hogy én nekem szabad.

— Szabad! szabad! szabad! Hiszen én nekem is szabad a kürtöbe felmásznom s a kéménylyukon kidugnom a fejemet, de azért nem teszem meg. — No már most az megtörtént; nem tehetünk róla: ne szóljunk felőle senkinek. Felejtjük el az egész dolgot.

(Könnyü professor uramnak, gondolá magában Nyaviga úr, mert csak a botja szenvedett; de hogy felejtse el azt az én hátam?)

— Jól van, jól van: már most gyerünk be hozzám; de az aszszonyok előtt elhallgassuk az egész casust. Veronka! Én se szólók az anyádnak, de te se szólj! De csak azt mondja meg a domine, hogy jutott eszébe, fejjel lefelé jönni be a házhoz?

Hát tudott erre Nyaviga úr felelni?

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Jelentem alásan, berukoltam. Mingyar jelentkeztem magamat a klubba, hogy ne tesik filnyi semit, meg van mentve haza: merd it vagyom.

Hogy melyik klubnal jelentkeztem magamat? Hat mind a haromban. Kít pistolyban aszontam exczellencziasz barátom a Senyeynek, hogy »sei guter Muthes Freund,« ha mindenki elhagyta izz tigatedet, az in atyai jotancsomra mindig biztosan szamithatod, nem fogom elarulnyi mienk szazlonkat.

Lloyd — ipületbe megfogtam Gorovinak lajbijan gonbot, csinyaltam artatlanul mosolygo kipe s atam örömmek kifejezist, hogy olyan szipen magunkat megszaporotunk.

Aztan elmentem az kít kék bakokhól, ahol is keservesen megsiratam zarva honhazat, kinek valasztas megint megszaporitota az ő szent martyrjait, mikor keresztvízre feszítete zöcsímet az Pélpá Estant meg a Nyüstyi Sandort, nemkülönben Nepomuk szent Janost a bibliast, — nem izz irintve meletök töbi apro szenteket.

Igy azutanosztan kibikülve mind a három pontal, vartam, hogy elnyerjem azt a jól megérdemelt szíp kitüntetést, akihez nem szüksigezs zegyib, mint hogy a zember hamarab megszülesen, mind a töbi. Irtem korelnyögsiget.

Hja hiaba! Tenyerin horgya engemet szerencsiltensíg. Kiderült hogy ebe izz megelőzte engemet tisztelt barator. Edinyi Zsede. Anyi esztendöt szamlalya, mint más három kipviseletarsa öszevive. Nem lehet concurralnyi vele. Hej csag mar a Gubodi ne lete vona Bukodi! Atul mar legalab megszoktam zelnyögi szíkbül halanyi Codrington generalisrul legujab anekdotopokat 1736-bul.

De hogy ez a zorszaggyüilis temetisel kezdögye magat, azt talai mig izz nem megírdemelte kipviselő haz. Pedig azal fogja kezdödynyi, ha olyan által fognak megnyitni ötet, aki funerator.

No nem banom, meg lehet, hogy vígzödynyi a helyet fogja keresztelisel. Anag izz in leszem zoka.

alazatos szolgaja

T. Z.

Özv. Kukliné nagybőjti prédikációi elhunyt urához.

Te Kukli! nagy bolondot gondoltál, ha azt gondoltad, hogy én itt elemészttem magamat utánad s holtig siratom azt a pillanatot, amikor hozzád adtak. Abból ugyan nem eszel, atyafi!

Hanem persze te ugy kálkuláltál, »hagyok egy mamlasz gyereket a nyakán, akkor aztán nem fog kelleni az ördögnek se.« Bizony bele is fájdukt a fejem, az igaz, mig kieszeltem, hogy mit csináljak. Hogy kiadjam Monorra nevelésbe valamelyik komámasszonyomhoz, ahol aztán el lenne látva örök időre fél esztendő alatt: arra már nagyocska volt a kölyök. Hát csak felnevelem magam, — gondolám magamban — s fel is neveltem elég keservesen. De meg is látszik rajta a kezem szennyje. A multkor rajta kaptam, mikor felmászott a kerítésre s onnan pislogatotta szomzéd Mak Mariskára. Ahá, mondok, jól indul a gyerek. Hanem bizony a szomzéd megugratta a vasvillával, s a mellett tudtomra adta, hogy nem oly embereknek nevelte

a leányát minők mi vagyunk. Nagyra látó az öreg mióta rendén van a szénája s elfelejti a háládatlan, hogy mienken tanulta meg forgatni a kassát.

Gombház, ha leszakad lesz más. Ott van az András gazda Katiczája, amig különb pártie is lehet. Igaz hogy egy szerviánus disznóke reskedő majd leütötte a kezünkről; hanem hát András gazda megtudta, hogy a kérő jószágát menyire felverte a szerb tövis s odább taszította a könyökével. Most hát már erre felé is nyitva az ut.

De most meg én estem gondolkozóba, mert azt hallom, hogy az András gazda fal-káit nagyon kerülgeti valami ordító Thun orosz-lán. Elvesztegetni még se szeretném a fiamat, nem birná el a lelkem. Hát most majd át megyek Kopen Hágáékhoz, ha ugyan nem Stok Holmiékhoz. Van ott is eladó lány, akár a gaz. Aztán meg atyafiság is szögrül végről csak ki nem néznek hát talán a házból.

Ha majd aztán papucs alá juttattam a kamaszt, — akkor aztán utczu kedvem egyed fordulok a világban; meglásd, hogy akad még számomra is Kukli, akár hat is — különb, mint te voltál.

Ártatlan kíváncsiság.

Ha valamely lap csak ugy általánosságban azt írná, hogy az oly városban, a melyben leányiskolák szomszédjában, mellettök, vagy átellenökben szabadelvű özvegy leányok számára berendezett intézeteket tűr meg a policzia; továbbá, hogy az az oly városban

melyben gyakran kiírják a lapok a hamisjáték barlangok tartózkodási helyét s megnevezik a fosztogató személyeket, de az éppen annyit se árt nekik, mint nem a templomoknak; továbbá hogy az oly városban,

ahol az érett gyümölcsöt még elébb elkobozzák, mint az éretlent, aztán megsemmisítés végett a városházára viszik, a hol a poroszlók megeszik, vagy illető feleségeiknek kiosztják, akik pediglen kofák; mondjuk,

ha valamely lap ezt megírná s azt mondaná hogy az ily városban az özvegy leány intézetek, a hamis játéklarangok s a rothadt gyümölcs közt egy részt, és az ezekre felügyelni hivatott kapitányság közt más részt a világosságot kerülő gyöngéd viszony létezik:

Kérdés, — vajon melyik város kapitánysága inditana az ily lap ellen — sajtópört?

Illetékes irály.

A P. Naplóban olvassuk:

»*Illetékes helyről vett megkeresés folytán helyet adunk lapunkban azon, színtén illetékes helyről eredt nyilatkozatnak, hogy a tegnapi hír, mely szerint a kormány azon helyzetben volna, hogy a 153 millió adósság convertálásáról már az országgyűlés összeültekor előterjesztést tehet, nem bir alappal.*«

Vajon ezt az illetékes communicuét nem az az ember írta-e, a ki a következőt írta:

»*Az, aki azt, aki az e tóparton álló tilalmi táblát, melyre fel volt írva, hogy a tóparton álló tárgyak közül semmit a vízbe dobni nem szabad, magát a táblát dobta a vízbe, elfogja, öt forintot kap.*« ???)

Zsedényi felkiáltása, mikor korelnök lett.

Sorsát senki el nem kerülheti!

Hirdetés.

Czabai Károly ezennel tudatja a tisztelt közönséggel, hogy rövid vendégszerepléséből visszatérván, újra megnyitotta jó hírű banküzletét a — »Hét választóban.«

Egy hájos hölgyhöz.

MIT NEM adnék érted
Ha enyimé lennél!
Mélyebb aranybányát
A vén tengerszemnél.

Szép szemsugáridért
Lehoznám a napot,
Szobádra gyémántból
Metszetnek ablakot

Ajkadért lehoznám
Az égnek kárpitját
Fürteidért a menny
Aranyos pázsitját.

Egy mosolygásodért
A hasadó hajnalt,
S érted adnék minden
Égi s földi angyalt.

Hogy ha király volnék,
Koronát országot
És ha Isten, akkor
Az egész világot....

Bájaidért mindent,
Mindent érted s néked...
Ámde erényedért
Nem egy szivarvéget!

K—s J.

A jövő országgyűlés.

K—s M—n. Nézz bele no öregem, mit látsz benne?

T—y Z—n. Tyhü! de sokakat látom, a kik nincs vanak iten.

A hírovat-vezető.

VESZEDELMESES egy állapot...
Nagyon bosszantja az embert,
Ha hírovat-vezető és
Nem tudja mit csináljon, mert:
— Nincsenek dús események,
Szörnyű meddő ez az ivad,
De annál nagyobb meleg van,
Az ember — pfüh! — majd megnyivad.

Mit is irjak uram fia?...
Muzsám ne hagyj el engemet.
»Neue presse,« »Kelet népe.«
Sápok, kacsák segítetek.

Farkas Bénik, ti Sós Pisták.
Dobosok hová tüntetek?
Nem látjátok miattatok
A hirlapok mind üresek?!..

Ki ismeri »Nasi-vasi«-t?...
Hős tett jött létre általa.
Oh csak bár ő könyörülne,

Bárcsak valamit vallana.

Fellázadt Hercegovina,
Jön a török, jön a tatár;
Igaz, hogy ez nem friss ujság,
De hát ugyan mit irjak már?...!

Némelyek azt beszélnek, hogy
Veszélyben van a hony-haza:
Döbröczőnyben gyűlést hívott
Őssze Esvány bá (de Pata).
— Nincsenek dus események,
Szörnyű meddő ez az ivad,
De annál nagyobb a meleg,
Az ember — pfüh! — majd megnyivad.

Ha még ez így tart sokáig:
Végkép tönkre tesz engemet,
Mert ha nem lesz hogy mit irjak:
— Elveszik a kenyeremet.
Könyörülj rajtam Úr Isten!
Hecczeld fel a burkust, papot,
Küldj kolerát, adj árvizet:
Csinálj nekem — egy jó napot!

O—k M—r.

T-SZ E-K. Drumm, drumm! Kerestetik az a veréb, a ki Ernyt meggyilkolta.

A meglőtt „Pesta.“

Nagy Kerekiben, a hol lakik Csánády,
A falu »Pestája elmene sétálni.

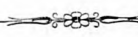
Felkapja puskáját, puska nagyot
dörren.

A jáger hallja, hogy kukuricza
zörren,

A Pesta felfordul, más jáger felkiált :
»Az áldóját, bátyám, mi a manót csinált?
Meglötte a Pestát!« — Hamar, vesd el magad!
Gyilkos a doktorért a faluba szalad.

KRÓNIKÁS ADOMA.

I. Ferencz és az öreg Tolnay.

Kedélyes, jó ember volt az öreg Ferencz császár. Ha félre csapott ócska kalappal, kopott öltözetben végigsétálta a bécsi utcákat, a legnagyobb uraktól, le a legutolsó zsemlyés kofáig, a legnagyobb tisztelettel köszöntek az öreg »Franzl«-nak, ki azután a legkomiszabb bécsi fiakker-dialectusban nem is késett a legnyájasabban viszonzni a szívből eredő üdvözléseket. Hanem bizony, a milyen egyszerűnek látszott ő felsége, volt ám azért elég sütnivalója s a mellett ördöge, az általunk igen tisztelt Metternich, a kit a bécsiek elkereszteltek »Franzel'sein Minimax«-nak; ezen szellemdúsnak távolról sem mondható elnevezést a Praterben előadatni szokott hydrostaticai játékokból merítvén. Bezzeg rend volt a birodalomban; féken voltak a garázda »liberalisok« s ha valami »malefux Schreier« szólta is valamit a dolgoknak nem legjobb menetéről, Ferencz stereotyp mondásával replicázott: »Lassts den Kerl nur schreien, wann er nur zohlt« Aztán ha valami kéréssel járultak hozzá, ő sohasem tagadta meg azt egyenesen, hanem »mirvern so szégn«-nel bocsátotta el őket. De kifogott ám rajta egy jó magyar ember: az öreg Tolnay; igaz hogy ki nem fogott volna rajta, ha nem segíti őt az öreg Krammer, a philosophus korcsmáros.

Annak pedig következőképen esett meg a sora.

Elöre is megjegyezzük, hogy az öreg Krammer bécsi polgár volt; tehát már eo ipso goromba humorú gyerek, ki azokat a »patsete« magyarokat ugyancsak szerette rászedegetni, de mindamellett nem volt oly nagy ellenségük mint a mostani »vámkérdéses szomszédok«. Néha szolgált jó tanácsal is.

Történt pedig, hogy egy este jó képű magyar vendég szállt be a mi spieszburgerunk házába. Éhes lévén rögtön a falatozás mesterségéhez fogott. A mint így csöndesen eszégél, nagy auctoritással föltett sapkával, kezeivel a nadrágzsebekben, oda lép az öreg Krammer és minden hepczia nélkül rákezd az angyalok nyelvén: »Wer szánsz ten, wan i fragn terf, und woasz szuchensz ten tader« (Kicsoda az úr ha szabad kérdeznem s mitcsinál itt.)

A mi atyánkfia erre visszanéz s látva korcsmáros urunk jelenlétét, becsülettudván felel:

Ik szájn Tolnay de Tarnocz, und Procesz kvinnen bei Mojesztét (Én Tolnay vagyok s pörömet ő Felségének meg akarom nyerni).

Da gegensz causz schlófe, der wird ihna szagn: »ja, ja mir vernsz so szégn« — und wird drausz szejn a groszszer Schmirkas« repli-cázik rá a német. (Menjen aludni: akkor, az majd azt fogja mondani: »igen, igen majd meglátjuk« s utóvégre is nagy semmi lesz a dologból.)

Tolnay uram erre nem szólt semmit, de jól megjegyzé a hallottakat. Másnap gálában beállít Ferenczhez s elő adja az előadandókat. A mint elvégezte, a császár rittig azt felelte: »ja, ja mir vernsz so szégn« s jelt adott a távozásra.

— »De ik bite« mondta erre Tolnay uram »won Mojesztét szógn »mir vernsz so szégn« da nix vird, hat mir szagt der Wirth Krammer« (ha Felséged azt mondja »majd meglátjuk« akkor semmitem lesz, a dologból azt mondta nekem Krammer korcsmáros.)

Dész hat er ihna gszagt, der Grobian? No jezt jusztament werd vasz darausz, gegensz jeczet háum und szágnsz dem malefux Kerln, er szull'sz Maul halten den ihnre Szachen werd isz gvinna« (Azt mond a goromba? No most csakazért is lesz valami belőle; menjen most haza s mondja meg annak az átkozott sihedernek, fogja be a száját; mert ön ügyét megnyeri.)

Másnap szerencsésen eldőlt a pör. Az öreg Krammer lefőzte a császárt. Tokajit ször-csölve vígan mondá: »I kenn ihm von Grund aus« (ismerem alapjából) Ilyen volt biz az élet akkor.

300 FORINT.

Nevezetes ember volt Sz. megye járás orvosa. Szeretetre méltó tulajdonságai kedvessé tevék őt a megyei karok és rendek előtt annyira, hogy nála nélkül pajkos multság avagy csin nem is történhetik vala, igen természetesen az ő rovására. Nem sorolom el apróbb nagyobb baleseteit melyeket rajta az ármányos impostura ejtett, mert kötetekre terjedne; nem mon-

dom el miként szedték rá, a kenyérhéjjal megfestett vizet valódi tokaji asszu helyett, itatván meg vele, nem mondom el, miként sétáltatták meg a doktor urat a piaczon gonosz czimborói fél bajuszát kipedertetve önmagával, sem azt midőn az ajándékba kapott pár csirkét a saját markában kitömött bagoly fiuval cserélték fel tréfás csintevői; mikor is az illetőnek ki a fatalis metamorphosist felfedezte előtte, 5 frot ígért csak hogy senkinek el ne beszélje; persze hogy azért még az nap mindenki csak az ő casusáról beszélt.

Azonban a doctor ur nem sajnált volna 100 frot sem csak az a historia ki ne sült volna, amit most leszek elmondandó. Sorozás napja lévén, a megye székhelyén teljes számmal gyültek össze a vig pajtások, a megyei tisztviselők. Sok elmés ötlet, bohó drasticus ötletek, sületlen élczek szülemlének meg, mind olyanok, melyeknek centrumául hősünknek, szegény doctornak kelle szerepelnie. A legnagyobb imposztor a törv. széki jegyző F., Mars kiszemeltjei közül kiválaszta egy jó markos ficzkót kinek a körme hegyében sem lehete legkisebb hibát felfedezni, s ezt tökéletesen instruálta a legközelebb véghez viendő eljárásra.

A sorozás reggelén beállít a paraszt legény az orvos urhoz, hol már ekkor a kompania egybegyült vala, feszülten várva a történetűket.

— Tekintetes doctor ur alássan kérem, egy kis sorom volna a doctor urral, kezdé a lurko fontos mimikával.

— No fiam, hát csak add elő szaporán, felele az orvos, mi légyen az?

— Hát instálom alássan csak a miá jöttem, hogy sehogy sem szeretnék a császár szolgája lenni, ha lehet segítene rajtam a tekintetes ur. S e szavakra lágyan susogtata markában holmi papírfélét, amire doctorunk szinte mosolyogni kezdé; mindazáltal eltitkolva szive érzelmeit, hidegen válaszolt: barátom ha lehet segíteni jó, ha pedig nem akkor... s itt egy oldal pillantást vetve vendégeire nagyot lélekzett, mintha mondaná: csak ezek itt ne volnának. Észre vévén a jegyző F. az orvos ur zavarát, bizalmasan hunyorgatva szemével mondá neki. No hiszen Muki pajtás; ne confundáld magad jelenlétünk által, hiszen csak nem kétkedsz őszinte barátaidban?

Doctorunk kissé könnyebűlve, de mégis trémázva a bekövetkezendő válság miatt, megrezegetvén vállát a ficzkónak, körül tapogatá, és sokat jelentő hunyorítással mondá. »No fiam csak légy nyugodt, majd kicsinálom én valahogy, hogy nem leszesz katona.« »Meg is köszönöm alássan az ur szivességét és addig is fogadja el

tőlem fáradtságáért ezt a 300 frot s e szavakkal a doctor ragyogó szemei elé gyönyörű 30 darab ujdonat uj 10 frtosokat számlálván le, nagy hálálkodások közt ki-somfordált a szobából.

Szegény Nepomucenus doctor majd kővé vált ennyi gyönyörű uj bankó láttára s roppant zavarában közeledni sem mert hozzá, henem kérdőleg bámult hol a pénzre, hol barátaira. Mig végre egy közülök segitni akarván a doctor zavarán mondá neki: »Ne genirozd magad Muki pajtás csak rajta zsebre avval a bankóval, már az egy szálíg mind a tied, már abból a vármegye sem parancsol; tökéletes igaz jószágod, melyet elismert auctoritásod szerze számodra.

»Már megtörtént a scandalum még pedig palam et publice, jó renommémnak így is úgy is fuccs — gondolá magában doctorunk, — tehát jobb lesz ha mégis egy kis haszon kedvéért eltűröm a szégyent, s e monolog közben szépen zsebre csusztatá a lány bankjegyeket. —

Következett a sulyos percz, a sorozandók egyenkint hivatának a bizottság elé. Már közelgett a notátus ifju, szegény doctort megszánta volna a pogány is, annyira trémázott az előre sejtett következmények miatt, hideg verejték cseppek könnyezének halvány orczáin végig, köhögött, kezeit dörzsölte, sőt még lassu dudolásra is vetemedett, csakhogy valamiképpen el ne árulja lelki izgatottságát; azonban hiába, mert csakhamar észre vevé mindenki az ő különös változását és minden oldalról, különböző kérdésekkel ostromlák. Végre ime belép a rettegett fiu nyakig meztláb; végig hordozván tekintetét a fürkésző arcokon, végre a doctoron pihent az meg, impertinens physiognomiával mosolyogva és hunyorogva reá, ki mint egy bűnbak szemlesütve, réto-vázva állott a bizotmány előtt mintha ő lenne a katona-jelölt.

— Nos orvos ur becses véleményét kérjük, szólt az elnök komolyan.

Muki ur mintha álmából rázták volná fel megrettenve, kásás hangon hebege »U-u-untauglich.«

— Hogyan? bisz az lehetetlen, ily egészséges külső mellett, ön igen zavart orvos ur, kérjük még egyszer szigoru vizsgálatát.

Természetesen a többi orvosok véleménye ellenkező lévén, ő is végre egész bűnbánólag megszólalt:

»Bocsánat elnéztem, azaz tévedtem mégis csak ugyan úgy hiszem én is, hogy tauglich. Bizon beirták a legényt tauglichnak. —

Vizsgálat után, orvosunk, kinek zsebet égette a vétkes kincs, rohant lakására, egész destruált kedélylyel, hol már várták a nebulók homeri kaczagással.

— Mit nevettek és mit röhögtek, ostobák! főrmede rájuk Muki ur, ugye mondtam megmondtam ugye? hogy még nem jó vége lesz az egésznek. Most mit csináljak! végem van, becsületesem tönkre téve, azonkívül annak a markos legény bosszujának kitéve, ki engem bizonyosan lesből megöl, nyakamba hurkot vet, életem nem biztos többé, mivel így cserben kellett hagynom őt.

Igy önté ki egy szuszra az érdemes doktor szive kerserveit és félelmeit, a folytonosan kaczagó kompania elé.

Végre F. jegyző nevetését lecsillapítván így szóla hozzá: Légy nyugodt, édes Mukim, és semmitől se tarts, erős karunk mindenkor kész megvédeni téged azon brutális ficzkó bosszujától, hallgatásunk felől pedig hogy biztos légy, nem kívánunk tőled egyebet, mint hogy szép hosszuszáru csibukodra gyujts rá és ne gondolj semmivel, hanem azt az egyet kikötjük, hogy egy szép uj 10 frtos bankó legyen a fidibus.

Addig s addig, hogy végre a szép szóra orvosunk egész nyugodtsággal tölté meg csibukját a fain laska

dohánnyal, s kivevén zsebéből egy 10 frot, végre egész önfeláldozással tartá a láng felé, egész deliciával illesztgetvén ajkait a csibukhoz; miközben a jelenlevők a vissza:artott nevetéstől majd megpukkadának.

Végre nem állhatván dicsőséget így szólt a csend-biztos, kitalálván legrejtettebb gondolatjait: »De nagy számár vagy te, Muki, hiszen mind egy szálig füstölő bankó az, amit te kaptál, hát nem érzed milyen jó szagu?

Már erre kiesett a doktor ur szájából a hosszú száru csibuk és égfelé álló hajszálakkal rohant a futó hadak után, (mert nota bene a lurkók jónak látták az utóbbi végzetes szavak után kereket oldani) mig végre sikerült a fiatal segéd jegyzőt nyakon csipnie.

— Az istenért bátyám! kiálta a megszeppent ifju a doctor ur körmei között, engem ne bántson, én nem vagyok oka semminek, én nem mondtam hogy...

— Pszt! az istenért, csititá doktorunk megré-mült foglyát, csak arra akarlak kérni, hogy ne szóljatok az egész históriáról senkinek.

A megszokás hatalma.

Fényképész. No most kinyitom a gépet. Kérem, ne tessék mozdulni.

AZ ÜSTÖKÖS" EREDETI OKMÁNYTÁRA.

A gyomai postán a következő czimű ajánlott levél fordult meg:

T. cz.

Dobó Jánosnak van neki egy öreg nagybátyja a ki a regimentnél is volt mint huszár őrmester szolgált kit is tiszteltek ő maga pedig tüzérváltár volt grátzban kézbesítsék neki Gyómán

tisztelője a huga.

Kibizomosodas.

Hogy a füzes áboncki templom kórus zablákok mind meg van jól reperaltunk. En sajt kereszt von a keziba.

N. N. kímives.

Sipka Miska.

Hogy magyarázta meg apja mesterségét?

Tanító: Miféle mesterember édes apád, kis fiam?

Gyermekek: Tán kifeszlett a kend czizmája?

Czigány kivánság.

Lopott a cigány, a miért szemem szedett 25-t csipetett a szolgabíró rajta. Midőn távozni akar, oda inti a szolgabíró maga elé s tréfás ember lévén kérdezi tőle:

— Na cigány mit kívánsz te most énnekem ezért a 25-ért? valld meg őszintén, kíváncsi vagyok tudni. Ne félj nem lesz semmi bántásod.

— Hát biz én édes tekintetes uram csak azt kívánom, hogy üsse meg a menydörgös menykő a szolgabíró uram kapczáját.

— Jól van cigány, az meglehetősen ártatlan kívánság, elmehetsz.

Mikor kint van a cigány a kapu ajton visszakiált:

— Csak hogy nem a lába, hanem az állkapczáját; azzal vesd el magad.

Melyik már?

Én istenem! kiált fel a medve tánczoltatót bámuló pór szomszédjához fordulva: melyik az a medve? az az ember, a ki azt a nagy bolond kutyát vezeti?

Honnan tudja?

Hajh, be jó az őznek a húsa, — sohajt fel egy falun nőtt fiu.

— Honnan tudod Sanyi, kérdezé a vele szóba állott pap, — ettél talán?

— Nem; de apám hallotta bögséit az erdőn.

A BUKOVINAI MAGYAROKNAK.

NE FÉLJETEK jó testvérek,
Szegény csángó magyarok:
A nagylelkű magyar nemzet
Majd csak segít rajtatok.

Nem sokáig bujdosatok már
Idegenül, hontalan.

A nagy Magyarhaza édes
Anyai keblére von.

Megpihentek az »igéret
Földének« határinál...

— Ha rideg, csontkarjaival
Átölel majd a halál!...

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Don Kihizott. Annak az »éji látogató«-nak jobb dolga lesz önnél. — **L a i c u s.** A tüzöltő-tanyából kölönb szikrákat várunk. **K — s I. A** »Tarka kortináról« meg fogunk emlékezni **A** mi azt az életbe vágó kérdést illeti, sajnálattal kell kijelentenünk, hogy **T. K.** nincs az illetővel oly közeli viszonyban, hogy ajánlatától siker volna remélhető. Egyébiránt fel fogja előtte említeni. — »**A r e v a n c h e.**« Ügyes. Mily helyt terünk nyílik, közölni fogjuk. Azonban szeretnénk előbb a szerzőnek egyetmást figyelmébe ajánlani. — **A s z e r e n c s é t k e r e s ő.** Nálunk nem találta meg.

Laptalajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Stáció utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:
egyéttel

LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvétel irodájukban, Budapesten

Fürdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metaxi

POLLAK.

Boroshordók

nagyobb mennyiségben és jó állapotban 6—60 akó-
sig, igen jutányosan kaphatók

NEUGEBAUER MIKSÁNÁL,

Budapest, Erzsébet tér 4. szám.

Bámulatos olcsó!!

és tartós árúért jó tállás biztosítatik.

SCHULHOF ADOLF

Budapest, országút, Károly-
kaszárnya, 24-ik szám.
nagyszerű

czipő-gyárában

Hölgyeknek.

frt

Comodeczipő finom eberlasing vagy bőrből	1.20.
Comodeczipő sarkkal, elegans díszítéssel, legfin.	2. —
Eberlasing czugos topán 6" magas szárral,
legfinomabb faj	3.80.
Finom bőr ozugos topán 6" magas szárral, erős
dupla talppal	4. —

Uraknak.

Comodeczipő finom bőrből	1.30.
Zergebőr topán lakkorral	4.89.
Külföldi borjubőr (vixos) vagy legfinomabb
chagrínbőr topán erős dupla talppal	5. —
Csizmák finom borju- v. chagrínbőrből, csattal	12. —
Leányok, fiúk és gyermekek számára legdusabb válasz-
tékban 1 frt 50 krtól 3 frtig.	

Vidéki megrendelések utánvétel mellett gyorsan és pontosan eszközöltetnek. 834 964

Budapest, Fűrdő-utca 1-ső szám.
 I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájuk,

Növeldei és tesités.

A Csöndes-féle

tan- és nevelőintézet
Sopronban

tizedik tantolyamát f. é. október hó 4-én kezdi meg. Az intézet négy gimnáziumi-, négy reál-, egy előkészítő s négy elemi osztályból áll s befogad 6—14 éves fiukat. Az intézetnek 14 bennlakó tanára van, kik egyszersmind nevelők is. A növendékek száma az elmúlt tanévben 102 volt, ezek között 57 magyar s 45 németajku. Az intézetnek egyik főfeladata, hogy a magyar fiúk németül, a németajkuk pedig magyarul beszélni a lehető legrövidebb idő alatt megtanuljanak. A bennlakó növendékek száma a hetvenkettőt nem haladhatja túl, ugyanazért mindenkor csak a kilépők pótolatnak. — A magyar és német nyelven kívül a francia nyelv, a 4-ik elemi osztálytól fölfelé kötelező tantárgy. Zene, angol nyelv, lovaglás, rndkívüli tárgyak.

Az intézet értesítvényét egy rajzát, levélbeli megkeresésére készséggel megküldi az

igazgató.

Sopron, augusztusban 1875.

Valodi
selmeczi pipák

Schmidt Ludmilla selmeczbányai pipagyárából megrendelhetők utánvétel mellett következő árakért:
 $\frac{1}{4}$ tuczat fedetlen 26 kr, $\frac{1}{4}$ tuczat ezüstölt erős fedéllel 85 kr, $\frac{1}{4}$ tuczat pakfong fedelű 1 frt 45 kr, $\frac{1}{4}$ tuczat uj ezüstös fedelű 1 frt 80 kr.

Kivánságra a gyártott 26 nemű pipák mintarajza bérmentesen megküldetnek.

A vadászat
kedvelőit

figyelmeztetjük jó minőségű és jutányos

vadász-fegyvereink

dus választékára.

Egyesővű percussiósi fegyverek 1rt. 6.50, 6.85, 7, 12.
Kétesővű 1rt. 12, 18, 2, 22, 24, 38.

Lefauchaux-fegy. Rubancsövel 1rt. 29.50, 31—32.

finomabb damaszkosövel 35, 40, 45, 50—75 frtig.

Lancaster-fegyvei ek Rubancsövel 1rt 40, 42, 45

finomabb damaszkosövel 50, 60, 70—75 frtig.

Papir töltényhüvelyek (Patronok)

Lefauchaux és Lancaster-fegyverek minden caliberjei-
hez ötre 15 forinttól kezdve, minőségük szerint 34 forintig.

A vadászat minden egyéb kellékei.

Töltő-készületek, fojtások, vadásztásak, Lefauchaux és Lancaster cartoncheok és övek, löpörtülkők és táruk, vadászkiáltók és jeladók, csutorák, botoszék, kutyavezetők, nyakraválók és ostorok, segyvertokok és zsákok, vadacslogató

sípek **kitűnő revolverek.** 6 lövetű és 8 lövetű

Mignon- és marokrevolverek 6.50—9 frtig. Lefauchaux-félek simák, 7, 9, 12 m/m 1rt 8, 10, 12. Egyszeren vesettek 1rt 12, 14, 16, finomabb kiállításnak 1rt 18, 24, 30. Készen gyzülő (Lancaster) hatlövetű simák 1rt 15, 18, 22. finomabbnak 1rt 18, 24, 30 frtig. Szabályszerű hadi revolverek 25—27 frtig.

Mindenen tárgyakról részletes rajssal ellátott árjegyzékek szivesen szolgálunk:

KERTÉSZ és EISERT Budapest, Dorottya-utca 2.

Írásbeli megbízások jótállás mellett gyorsan eszközöltetnek

Budapest, 1875 Nyomatott az Athen aemirod. s nyomdai részvénytársulatnyomdájában.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltólás ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében

pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott kéztítményt kérje és fogadja el.